

Ölvedi László könyve vigasztaló kivétel, komoly, költői értékeket megmutató munka. Az irredenta érzések és gondolatok hivatott kifejező művészettel és egyéni megélésben jutnak el költeményeiben az olvasóhoz. Érzelmei széles skálán, leggyakrabban mégis a dacos düh, végső elkéseregés, csatára hívó lelkesedés hangos hurjain szólalnak meg. — „En ki esettek jajszava vagyok“ — írja egyik költeményében, s elkéseregésében így könyörög az „Alkotóhoz“:

— — — — —
*Bitóerdő nőjön, nőjön,
 Bánatrokka könnyet szőjön,
 És a tavasz — mégse jöjjön.*

*Ajak többé ne kacagjon,
 A csókotok elhervadjon
 A szív fájjon, megszakadjon.*

*Szájatok vad jajt kiáltson,
 Lelketekbe bánat szántson
 Kinbárzárdát bus csapáson.*

Verselése könnyed, a formákat könnyen változtatja, rímei tiszták, nemesen csengők. A technikával már nem sok dolga akad. Annál inkább szüksége van azonban erős önkritikára, mellyel témáit és gyakran a felhasznált anyagot megsziurje: a költészet igazi értékeivel telt költeményeit nem ritkán egy-egy oda nem való sor, művészietlen tartalmu strofa csufítja el. A kötet szép ajándék a magyar irodalom és közönség olvasóasztalára, még szebb ígéret a jövőre.

— r.

Gyarmath B. János: Égő golgotán.

A szerényen, de izlésesen kiállított kötetben főként irredenta és hazafias témájú költeményeket találunk. Ezek a költemények a békekötéssel ránknehezült magyar fájdalomból fakadnak. Szétszottságunk, csonkaságunk olthatatlan bosszút ébreszt a költő lelkében megrablóink ellen, de egyuttal lázas reményt, töretlen akaratot támaszt az „egész“ magyar föld után. A kötet főérdeme abban a tüzes magyarságban áll, mely minden életnyilvánulást az integritás, az irredentizmus szolgálatába kíván állítani.

— a.

Kuntz Henrik: Szívből—szívhez.

lehiggadt érzelmek, csendes mélézások csendülnek meg **Kuntz** Henrik egyszerű, régi veretű strofáiban, az érzelmek őszintesége emelkedettsége keresztül tör a technikai nehézségekkel vívott küzdelmeken, s kedves muzsikával hatol el az olvasó szívébe. Témái az emberi élet nagy tövises-virágos mezejéről szedődtek csokorba, megírásukban dédelgető gond, szívhez szorító szeretet nyújtja felénk az emberi szenvedések és örömeik ezerféle kicsinységében is mindent betöltő, mérhetetlen életet. A kötet legfőbb érdeme, hogy a költő öntudatos mérséklettel sehol sem ad többet, mint amennyit az ihlető motívum megkíván. Technikája néhol még fejlődést követel.

— f.

Ur György: Irka—Firka.

Apró hangulatképek sorakoznak fel az izlésesen kiállított kis kötetben, melyhez **Várossy** Gyula irt meleghangú bevezetést. — „E könyv a hangulat költészeté — prózában, átéliséssel és egy csomó igen okos életfilozófiával“ — írja **Várossy** Gy. bevezetésében, s ehhez mi csak annyit teszünk hozzá: ezek a hangulatok sekélyes szentimentális semmiségek, „életfilozófiája“ öt krajcárért kapható a sarki fűszeresnél. A kötet írója az érző és kifejező művészetben egyaránt csak rossz képességgel dilettáns.

— Gy.

LEVÉL.

*Ma irni fogok neked a csendrül.
 S hogy a papírra lehajtom fejem,
 Szemembe könnyek gyöngyszeme rezdül.
 Ma irni fogok neked a csendrül.*

*Illatos, áldott nyári estelen,
 Mikor álomba tücsökdal ringat,
 Szólni szokott a néma csend velem.
 Illatos áldott nyári estelen.*

*Bársonyfuvalom lombot se ingat.
 A rózsás, futó felhőket nézem,
 Amerre ottan, ragyog a csillag.
 Bársonyfuvalom lombot se ingat.*

*Alkonyi bibor villog az égen,
 Halk, csudaszárnyon szállnak az árnyak
 A csókos estetek bűvös ködében.
 Alkonyi bibor villog az égen.*

*Mintha lelke vón' minden fűszálnak,
 Mintha a földnek kelne morajja:
 Zsong a csöndje, néma imának.
 Mintha lelke vón' minden fűszálnak.*

*Muzsikás szent csönd, vajjon ő hallja
 S megérti-é, mit súg a lenge szél?
 Szerető szóra nyílik-e ajka,
 Muzsikás szent csönd, szólj, ugy-e hallja?*

*Leteszem a tollam, eredj kis levél,
 Futó felhőkkel szállj kedvesemhez.
 Mondd: neve holtig bús szívemben él.
 Leteszem a tollam, eredj kis levél . . .*

Ölvedi László.

Az egyetlen pillanat . . .

. . . És egyszerre belénk döbben, hogy valaki elért . . . valaki, aki eddig mögöttünk járt, mellénk lépett . . .

Uj álmod váró este, mikor már fojt a tavaszi virággal, s ismeretlen, idegen hangokat hallunk elvegyülni az eddig tisztán csengett madárdalokban . . .

Érezzük, hogy valaki elért . . . valaki mellénk lépett . . . az Élet . . .

És úgy rémlik előttünk, mint ködpárás meszeségeken keresztül törő fény, hogy van egy örök, egyetlen Pillanat . . .

Egy Pillanat, mely adódik egyszer valamenynyünk életében akkor, amikor elért, mellénk lépett az Élet . . .

A Pillanat, melyet ha elérünk, ha megragadunk, ha végre a mienk . . . mienk az Élet . . .

És jaj, hogyha várunk, ha ingadozunk! . . . Mert eltűnik, ködbefoszlik — ha nem sietünk elérni — az örök, egyetlen Pillanat . . .

És lehet gígázi erőre növekvő akaratunk, éghetnek egekig lobogó lánggal tüzek mi bennünk, mienk lehet minden, minden ami érték, hogyha eltűnt az a Pillanat, mert akkor . . . akkor megelőz . . . elmegy az Élet . . .

És csupán csak szemünk bús, borús szögletében mélyülő szarkalábak s szívünkig érő nagy, nagy keserőségek maradnak nekünk . . .

Szamos.